

ITGWO: plek en sfeer tillen artiesten op

De tiende editie van Into The Great Wide Open, op een zondoorstooft Vlieland, leverde veel moois. Vaak met flink gevoel voor locatie.

JACOB HAAGSMA

Op Vlieland valt wel eens gemor te horen over dat dekselse ITGWO, waar de plaatselijke middenstand zo weinig van meeprofiteert. Maar dan probeer je 's avonds, moegebeukt, rustig een biertje te drinken in het dorp, word je om half twaalf 's avonds al beleefd doch dringend naar de laatste ronde geleid.

Ja, het werkt allemaal twee kanten op, idealiter. De organisatie heeft dat wel door, vandaar bijvoorbeeld het nieuwe podium in het dorp, op het Kerkplein. Gezellig, intiem, geknipt voor tere singer-songwriterachtigen. Om bij het Vuurboetsduin te komen, waar evenmin op entreebandjes werd gelet, fietste je ook al langs de winkels en terrasjes. Dus de dorpse handel werd zodoende aardig bij de gang van zaken getrokken. Overigens haalden er van de 1100 Vlielanders er zo'n 750 hun gratis festivalbandje op, wat ook iets zegt over draagvlak.

Dat Vuurboetsduin is een schoolvoorbeeld van een prachtplek, en hoe je dat benut voor je festival. Er is welbewust niks te koop, een mooie stimulans om stil en aandachtig te luisteren. Zo werd het Satie-concert van pianist Reinbert de Leeuw, vrijdag al, een magische ervaring, waar locatie, muziek en beleving prachtig samenvielen.

Het New-Yorkse Onyx Collective vertoonde zaterdag net zo'n sterk gevoel voor de plek: 's middags abstract en improviserend bij dat Vuurboetsduin, 's avonds in grooventer soulsferen op het strandpodium, waar de sfeer aanzienlijk hedonistischer is. Onder de dreadlocks en het zwarte mondkapje van de uitstekende zanger gingen ongetwijfeld zeer interessante politieke statements schuil, maar die nuances wa-

Een hedonistische sfeer rond het strandpodium. FOTO DAVID VAN DARTEL

ren wat al te subtiel voor deze context.

Al ging het publiek de volgende ochtend op die plek braaf en massaal zitten bij de donkere, intieme liedjes van Big Thief. Dit strandpodium moet een logistieke en praktische nachtmerrie zijn. Maar zo in het zonnetje met uitzicht op de Noordzee en goede muziek erbij: man, wat een ervaring. Ook met YouTube-rapper Joost, opgegroeid in Stiens, en zijn snedigheden: „De les van het leven: / Respecteer alle teven.”

Zulke artiesten neerzetten, niet altijd even bekend en toch verrassend leuk, dat tekent een goed festival. De programmering was mooi breed en in evenwicht, met her en der gewaagde trekjes en meer gevestigde namen. Die werden in veel gevallen ook opgetild door plek en sfeer. Dat de nog half grieperige Tim Knol zondagochtend op het sportveld nog zo bevlogen klonk, moet ook daarmee te maken hebben.

Terwijl dat sportveld dit jaar wel

‘In het zonnetje met uitzicht op de Noordzee: wat een ervaring’

wat volgebouwd was met handel, lag de Open Plek er diep in het bos idyllisch als vanouds bij. Hier stonden introverte types, maar ook de jonge lawaaipegegaaien van Canshaker Pi. En Yo La Tengo, Amerikaans gitaartrio dat zich flink verbreed heeft en drones en scheurende herrie doodleuk afwisselt met lieve liedjes. De bassist slaat ook op toetsen, tamborijn en trommels, zanger-gitarist Ira Kaplan kruipt net zo gemakkelijk achter keyboard en de drummer zingt ook graag een liedje. De duidelijke Velvet Underground-tic was een mooie brug naar de opmerkelijke show van John Cale, mede-op-

richter van die band immers, op de vrijdagavond.

Afrikaans kan ook: Oumou Sangaré uit Mali liet het sportveld massaal swingen met sterke zang en wiegende ritmes. Het contrast met The Ex, meteen daarna onder dak in De Bolder, leek groot, maar toch duiken in de botsende en schurende lijnen van de drie gitaristen af en toe contouren van dat continent op. Verder was het weer een verrukkelijk rauwe en energieke set van deze Amsterdamse, bijna veertigjarige band met de Makkumer frontman Arnold de Boer.

Geen hip festival zonder hiphop. Het Zwolse duo Rico & Sticks zette het sportveld genadeloos op stelten, compleet met de bijbehorende publieksparticipatie. Die nam bij Ronnie Flex, net als bij Joost een dag eerder, de vorm aan van een boel kinderen op het podium. Zo veel zelfs, dat Flex, een dag eerder nog op Glemmer Beach, zich verbijsterd afvroeg wat hij had gedaan toen hij die uit-

nodiging deed.

Kinderen genoeg bij de pakweg 7000 betalende bezoekers. ITGWO heeft de reputatie dat het alleen Utrechtse en Amsterdamse hipstergezinnettes naar het eiland lokt, maar we troffen tussen de feestgangers nog zat Friezen en Groningers aan.

Innovatie, duurzaamheid, beeldende kunst: ook ITGWO weet dat de festivals van vandaag meer zijn dan bands en bier. Dat duurzaamheidsstreven was hier een stuk zichtbaarder dan bijvoorbeeld op Welcome To The Village in Leeuwarden. Je struikelde over de houten bordjes waarop de goede bedoelingen werden uitgelegd. Fijn om te weten dat drie toiletbezoeken voldoende meststof opleveren om een vierkante meter sportveld een jaar lang te bemesten. Met als bijkomend voordeel dat de organisatie het wel uit het hoofd liet om de donerende plassers en poepers voor hun boodschap te laten betalen.

Kinderen genoeg op ITGWO. FOTO PAULUS VAN DORSTEN

Rapper Joost. FOTO DAVID VAN DARTEL

Onyx Collective. FOTO PAULUS VAN DORSTEN